

β) Ἀπρόσφορος, ἀκατάλληλος Κάμπ.: Παροιμ. Ἀσβολος καιρός, ἀέξιος χρόνος (ἐπὶ ὑποθέσεως μὴ εὐδωθείσης). 2) Ὁ κακῆς ποιότητος Κρήτ.: Ἀβολο κρεάς. Συνών. ἀβολεσιάρικος. 3) Μεταφ. ἀνόητος, παράλογος Κεφαλλ.: Τί ἀνάσβολο πρᾶμα ἔκανες! 4) Ὁ οὐχὶ εὐνοϊκός, δυσάρεστος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Φρ. Ἀβόλα κι ἀβόλετα (ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια μᾶς δυσάρεστούν, διότι γίνονται παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν). Συνών. ἀβόλετος 2. 5) Ὁ ἄνευ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος Κρήτ.: Παροιμ. Κακόβουλος ὁ νοῦς, ἄβολου ὁ κόπος (δηλ. ὅταν δὲν σκεφθῇ τις καλῶς, ὁ κόπος ἀποβαίνει μάταιος).

В) Ἐπὶ προσώπων 1) Δύσκολος, δύστροπος, κακός-τροπος Κάμπ. Κύνθ. Σάμ. Σίφν. Χίος κ. ἀ.: Ἀβόλος ἄνθρωπος - ἄβουλη γυναῖκα Σίφν. Χίος κ. ἀ. Συνών. ἀνάποδος 2) Ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος Θήρ. Ἴος Κῶς Κεφαλλ. κ. ἀ.: Γνωμ. Νοῦς ἄβουλος, διπλὸς ὁ κόπος (ὁ ἀπρονόητος ἢ ὁ κακῶς σκεφθεὶς ὑποβάλλεται διὰ τὸ αὐτὸ ἔργον εἰς διπλοῦν κόπον. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ.) Ἴος. Πβ. ἄβουλος, ἄσκοπος.

ἀβόριγος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βορίζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν ἀχρήστων ὑλῶν διὰ λικμήσεως, ἐπὶ τῶν σιτηρῶν.

ἀβόριο τό, Κεφαλλ. ἀβόρειο Κεφαλλ. ἀβόλιο Ζάκ.

Τὸ Ἰταλ. *avorio*, παρ' ὃ καὶ Ἑνετ. *avolio*.

Ὁ ἐλεφαντόδους. Πβ. ἀβόι.

ἀβόσκητος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) Σύμ. κ. ἀ. ἀβόσκητους Μακεδ. ἀβόσκητος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκητος Κρήτ. κ. ἀ. ἀβόσκητος (Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκητους Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) ἀβόσκητος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀβόσκητους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβόσκητος σημαίνει τὸν ἄνευ βοσκῆς, τὸν μὴ βοσκηθέντα. Τὸ ἀβόσκητος καὶ ἀβόσκητος ἐκ τοῦ βοσκίζω.

1) Ὁ μὴ βοσκηθεὶς, ἐπὶ τόπου, χώρας κττ. Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. κ. ἀ.: Κῆπος ἀβόσκητος Βιάνν. Δὲν ἔμεινε πονθενὰ τόπος ἀβόσκητος Ἡπ. Ἀβόσκητους τόπους Αἰτωλ. Ἀβόσκη λάκκα αὐτόθ. Ἀρμάν' ἀβόσκητου (δάσος ἀβ.) Χαλκιδ. Ταγὴ ἀβόσκητη (ταγὴ = βρώμη) Βιάνν. Κριθάρι ἀβόσκητο αὐτόθ. Ἀβόσκητον χορτάρ' Τραπ. Χαλδ. Ἡδη παρὰ Βαβρ. 45,10 «ὁρῶν ἀβοσκήτων». 2) Ὁ μὴ βοσκήσας, ὁ μὴ χορτάσας διὰ βοσκῆς, ἐπὶ ζῴου Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. κ. ἀ.: Πρόβατα ἀβόσκητα Κρήτ. Ἀβόσκητα τζὰ (ζῶα) Σύμ. Ἀβόσκητο ἀρνὶ - ζῶ Κρήτ. Ἀβόσκητου μ' ἰάρ' (μουλάρ) Χαλκιδ. Ἀβόσκητα εἶναι τ' ἄλογα - τὰ πρόβατα - τὰ χτήνη (ἀγελάδες) Τραπ. Χαλδ. Ἀβόσκητον ἐν' τὸ ζῶν Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἄβουλος.

ἀβουλος ἐπίθ. Ἡπ. ἄβουλος Μακεδ. (Σιάτ.) ἄβουλος Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βόσκω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ.

1) Ὁ μὴ βοσκηθεὶς, ἀβόσκητος, ἐπὶ τόπου Ἡπ. (Κόνιτς.) Μακεδ. (Σιάτ.): Τόπους ἄβουλους Κόνιτς. Λιβάν.

ἄβουσκου Σιάτ. 2) Ὁ μὴ βοσκήσας, ὁ μὴ χορτάσας διὰ βοσκῆς, ἐπὶ ζῴου Ἡπ. (Κόνιτς. κ. ἀ.) Μακεδ. (Σιάτ.): Πρόβατο ἄβουσκο Ἡπ. Οὐ τσουδάνους μᾶς ἄφ' κι σήμερον ἄβουσκο τὰ πρόβατα Κόνιτς. Συνών. ἀβόσκητος.

ἀβοτάνα ἢ, Τσακων. ἄβουτάνα Τσακων.

Ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς.

Τὸ οὗς: Νὰ ντ' ἀλῇ ὁ παππᾶ τὰν ἀβοτάνα! (νὰ σοῦ ὀμλήσῃ ὁ παππᾶς εἰς τὸ ἀφτί, ἦτοι νὰ ἀποθάνῃς! Ἀρά). Συνών. φρ. νὰ σοῦ πῇ ὁ παππᾶς 'ς τ' ἀφτί. Συνών. ἀφτί.

ἀβοτανᾶ ὁ, Τσακων. ἄβουτανᾶ Τσακων. Θηλ. ἀβοτανῶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβοτάνα.

Ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα: Ἐτερ ἔγι ἀβοτανᾶ (αὐτὸς εἶναι ἀβοτανᾶς). Σεῖκα ἐνταγὴ τὰν ἀβοτανῶ (κοίταξε αὐτὴν τὴν ἀβοτανῶ). Συνών. ἀφταρᾶς, ἀφτουλλᾶς.

ἀβοτάνιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. κ. ἀ.) Θήρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.) Σύρ. κ. ἀ. ἀβοτάνιστους Ἡπ. (Ἰωάνν. κ. ἀ.) Μακεδ. ἀβοτάνιστος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀβοτάνιστους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βοτανίζω.

1) Ὁ μὴ βοτανισθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὰ ἄγρια, παράσιτα καὶ ἐπιβλαβῆ χόρτα, ἐπὶ κήπων καὶ ἀγρῶν Εὐβ. Αὐλωνάρ. κ. ἀ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἀ.) Θήρ. Πελοπν. Λακων. Μεσσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σύρ. κ. ἀ.: Ἀβοτάνιστο κριθάρι Μεσσ. Σκόρδα ἀβοτάνιστα Ἰωάνν. Ἀβοτάνιστο λάχανα (κράμβαι) Τραπ. Χουράφ' ἀβοτάνιστον Ζαγόρ. κ. ἀ. Ἐρρώστεσα κ' ἐπέμ' νεν τὸ κελὶν ἀβοτάνιστον (ἡσθένεσα καὶ ἔμεινεν ὁ κῆπος ἀβοτάνιστος) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ πίων φάρμακον μαγικὸν Μακεδ.

ἀβότανος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὗς. βότανος.

Ἀβοτάνιστος 1, ὁ ἰδ.: Κριθάρι - σιτάρι ἀβότανο.

ἀβούδιακας ὁ, Πελοπν. (Μάν.) ἀβούδιακας Πελοπν. (Μάν.) ἀβούδιακας Σίφν. ἀβούδιακας Πελοπν. (Μάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν ἀσφόδελος ὁ μικρόκαρπος (*asphodelus microcarpus*). Πβ. ἀσφόδελας. [**]

ἄβουλα ἐπίρρ. (I) Πόντ. (Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάβουλα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβουλος.

Ἄνευ σκέψεως, ἀκρίτως, ἀπερισκέπτως ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀβουλα καὶ παράβουλα ἐπῆγεν (ἀπὸ ἀπερισκεψίαν τοῦ ἐπῆγε, ἦτοι ἀπέθανε) Χαλδ.

ἄβουλα ἐπίρρ. (II) Κύπρ. Κῶς Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος κ. ἀ.—Λεξ. Περίδ. ἄβ'λα Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνάβουλα Λαρδαν. Μεγίστ. Νάξ. ἀνάβουλα Ἄνδρ. ἀνήβουλα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὗς. βουλή. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Διὰ τοὺς ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνη- τύπ. ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

